

Hjalte Rasmussens side, ikke er nogen helt forkert udlægning. I det hele taget bevæger balancen mellem konkurrencesynspunkter, indre markedsynspunkter og miljøsynspunkter sig i øjeblikket i Europa klart i retning af at give større primat til miljøet, også inden for Kommissionen. Må jeg bare minde om, at i går godkendte Kommissionen den danske ellov, som i forbindelse med gennemførelsen af liberalisering på elmarkedet i hele Danmark prioriterer elektricitet fremstillet af kraftvarme, vindmøller, affaldsforbrænding, biomasse osv. På trods af, at der her er tale om klare indskrænkninger med hensyn til konkurrencesynspunktet, godkendte konkurrencekommissæren og hele Kommissionen det, og det blev på den måde demonstreret, at i valget mellem miljø, konkurrence og økonomisk hensyn valgte man miljøet. Der er ingen tvivl om, at i denne politiske kamp – for det drejer sig jo om en politisk kamp, selv om vi er tilbøjelige til at reducere politiske spørgsmål til juridiske diskussioner – har miljøforkæmperne, som har kæmpet for at få disse bestemmelser ind i traktaten, også fået nogle våben og nogle argumenter, de kan bruge.

Jeg deler slet, slet ikke hr. Albrechtsens udlægning af begrebet »specifik«. Selv Kommissionen har i sin hidtidige fortolkning lagt op til en nok så liberal udlægning af begrebet »specifik«, og når det gælder spørgsmålet om videnskabeligt belæg, vil jeg gerne sige en enkelt ting til hr. Gade: Jeg synes faktisk, det er godt, vi har fået begrebet »videnskabeligt belæg« ind. I Danmark fører vi eksempelvis ikke miljøpolitik på løse påstande eller hovsa hovsa-reaktioner på avisartikler. Vi tager stilling ud fra solide faglige argumenter, og det, der hidtil har været vanskeligheden i nogle af diskussionerne, vi har haft med Kommissionen – herunder også den sag, jeg ikke skal omtale, vedrørende drikkevareemballage – har været at få Kommissionen til at forholde sig til faglige argumenter. Nu er det direkte slået fast i traktaten, at har man fagligt belæg, er det noget, der opfylder et vigtigt kriterium i selve traktaten, så det anser jeg ikke for at være noget problem.

Vi får ikke nødvendigvis et bedre miljø, fordi der kommer bedre miljøbestemmelser ind i en traktat. Men det flertal her i Folketinget og det flertal, der findes i mange andre lande, som vil slås for et bedre miljø, har fået nogle bedre redskaber til at opnå resultater, og det er derfor, der for bl.a. regeringen at se er tale om en bedre traktat end den, der gælder i øjeblikket.

Keld Albrechtsen (EL):

Man må her ved afslutningen af debatten konstatere, at det nu er kommet så vidt, at flertallet i det danske Folketing bygger sine forhåbninger til miljøgarantien på EF-Domstolens påståede fornuft; men det er ikke meget at have sin politik i, vil jeg sige.

Miljø- og energiministeren erkender nu åbenlyst fra Folketingets talerstol, at Kommissionen har været modvillig over for de danske ønsker om en forbedret miljøgaranti, og at Kommissionen har forsøgt at begrænse miljøgarantien. Men så bekræfter ministeren jo direkte den mistanke, Enhedslisten har haft hele tiden, nemlig at Kommissionen vil bruge sine beføjelser på en negativ måde til at begrænse anvendelsen af miljøgarantien.

Det, vi har bedt om og stillet forslag om, er, at den danske befolkning får at vide, hvordan Kommissionen vil bruge sin magt, inden vi stemmer, så vi ikke køber katten i sækken, og jeg fatter ikke, at ministeren kan hævde, det skulle være dumt at få det spørgsmål afklaret på forhånd. Det er da værre, hvis det først bliver afklaret bagefter, og det så viser sig, at det fromme håb, ministeren nu stiller til EF-Domstolen, ikke slår til, sådan som det ikke slog til efter folkeafstemningen i 1986 og heller ikke efter folkeafstemningen i 1993, hvor det viste sig, at det, man havde knyttet sine forhåbninger til forud for folkeafstemningen, ikke slog til efter folkeafstemningen.

Men man er bange for Kommissionens svar, og derfor ønsker man ikke at spørge Kommissionen. Man ønsker ikke, at de danske vælgere forud for folkeafstemningen skal kende den fulde rækkevidde af det, man har forhandlet sig frem til i Amsterdam. Man håber, at ingen opdager problemerne, og at man slipper igennem folkeafstemningen uden at komme til bunds i denne sag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 29 af Ove Fich (S), Charlotte Antonsen (V), Niels Jørgen Langkilde (KF), Elisabeth Arnold (RV) og Addi Andersen (CD) (se foran) vedtoges med 102 stemmer (S, V, KF, RV, FP, CD, Margrete Auken (SF), Steen Gade (SF), Jørn Jespersen (SF) og Gert Petersen (SF)) mod 12 (SF, EL og DF).